

תיאטרון
בית ליסין
הבי ישראלי

מלאכת החיים

מאת חנוך לוין



מלאכת החיים

מאת חנוך לוין

בימוי < רוני פינקוביץ'

עיצוב תפאורה ותלבושות < רות דר

מוסיקה < יוסי בן-נון

עיצוב תאורה < זיו וולושין

משתתפים:

ששון גבאי < יונה פופוך

לאורה ריבלין < לביבה פופוך

יצחק חזקיה < גונקל

פסנתר < יוסי בן-נון



המלאכה המצחיקה של החיים העצובים

את מלאכת החיים כתב חנוך לוין ב-1980, כאשר היה בן 37, כלומר בשלב מוקדם, יחסית, של יצירתו, ממש אחרי שכתב את הסאטירה, "הפטריוט", ולפני שכתב את "הנשים האבודות מטרויה", במילים אחרות "מלאכת החיים" נכתב בעיצומה של כתיבה פוליטית למדי. ברשימה שהכין לי, ובה תארכי המחזות, מועד כתיבתם והז'אנר שלהם, כלל את "מלאכת החיים" בין הקומדיות שלו.

למען האמת, בתחילה חשב לגנוז את המחזה, שהפך בנתיים לקלאסיקה גדולה, משום שלא בטח באיכותו. הבמאי מיקי גורביץ' - שאת דעתו לוין החשיב, תמיד, עד מאוד - היה זה שחילץ את המחזה מגניזה (ואף ביים את גרסתו הראשונה של המחזה בתיאטרון הבימה, תשע שנים אחרי שנכתב).

ובכן, מי שהאשים את לוין ב"סנטימנטליות" - והיו כאלה - יכול למצוא ממנה למכביר במחזה זה. למען האמת, זה היה החשש של לוין, שהמחזה "סנטימנטלי מדי". לוין, אחרי הכל, צמח לתוך שכבת גיל, שלא רצתה, או לא העזה, להבדיל בין הרגשי (האמוטיבי), לבין הסנטימנטלי (אם תרצו, ה"רגשני").

הקומדיה הלוויית עושה שימוש מעורב מאוד בחומרים מצחיקים, ומצד שני נוגעים ללב, עד שקשה מאוד לבוא אל לוין ב"תלונות". גם אם חשב שהתואר "סנטימנטלי" הוא תואר פוגע (כך הודה בפני, שאכן התואר הזה נתפס אצלו כפגיעה). בקומדיות שלו, בעיקר בכל מה שקשור למצבו של הגבר, ולפעמים גם למצבה של האשה המבוגרת (כמו לביבה, ב"מלאכת החיים"), עשה לוין שימוש מעורב מאוד בין העצוב לעליל.

הגבר האהוד עלינו ועל המחזאי (תמיד גבר קטן וחלש), והאשה, בין אם היא אהובה עלינו ועל המחזאי, ובין אם היא מגוחכת (תמיד גדולה וחזקה), שני הטיפוסים נוגעים בנו במקומות הכואבים ביותר, ואין ללוין מנוס אלא לגעת שוב ושוב במחזות הכאב והגעגוע, ובתגובה, כמעט כהגנה, בא הצחוק, כגאולה תיאטרלית מתמדת.





הנה כך מקונן יונה פופוך על נישואיו הממושכים, כחלק מדו קרב, מזעזע לפעמים, בין הגבר השונא את חייו עם אשתו לביבה:

מה לי וללביבה? איך הגיעה אל חיי לביבה? מי עשה שבעודני ילד קטן, נשרך ברחוב אחרי אבי, כבר באיזה צומת בעתיד תחכה לי אשה זרה שאין לי כלום איתה ולה אין כלום איתי

פרופסור באייר עם הצנצנות שלו מקבל ודאי בשמיים כבר שלושים שנה. ועד שנצטרף אליו אני חוזרת לקנות סוף סוף את הכובע לקיץ.

כן, אם כבר רצונות, אז היא רוצה סקס ("כובע"). נכונותה להיענות לתשוקתו להיות ילד באה מאוחר מדי, ממש בסמוך למותו. וכאמור, הגבר הלויני, בניגוד לאשה הקומית שלו, מתגעגע, והגעגע העמוק ביותר הוא תמיד אל הילדות של "לפני חיי המין". הסקס נתפס בקומדיות כקללה, מבחן שהגבר צריך לעמוד בו.

אי אפשר לומר משהו על "מלאכת החיים" בלי לומר את העיקר: האשה בקומדיות, בעיקר האשה המבוגרת, בדרך כלל אלמנה, נושאת תמיד, בצורות שונות, את דמות האם, ואת הגעגע אלמה כמחוז של הרמוניה שבורה. ההזדהות של לויין עם האימהות, בין אם הוא לועג להן, בין אם הוא מזעזע את הקהל בבדיחות על חשבונן, ההזדהות הזאת היא עדות גם לאיזו הצדעה עמוקה של לויין לאמו-שלו, שלחמה על פת הלחם שלה ושל.

האפילוג הארוך והנפלא ב"מלאכת החיים", כל כולה תחיית הגבר בזרועות האשה, שהיא תמיד גם אם (וגם שק חבטות מילוליות).

בהפקה הקודמת של "מלאכת החיים", בתיאטרון בית ליסין, ראיתי אם ובת שישבו לפני והזדעזעו, בתחילת ההצגה, מהגידופים שמטיח יונה פופוך באשתו לביבה. אחר כך, באפילוג הנוגע ללב ראיתי בדיוק אותה בת, ליד אמה, מחבקת אותה, בעוד כתפיה של האם רוטטות מבכי על הקינה הזאת, של האלמנה ובעלה, כאילו בנה, בין זרועותיה. איני יכול לשכוח את המראה הזה. סיפורי ללויין על המראה הלא נשכח הזה. זה בדיוק המיתר שעליו ביקש לפרוט: לא "תקינות פוליטית", אלא שירה על מלאכת החיים, שאינם טובים, שאינם יכולים להיות טובים, כי הזיקנה מצפה לכולנו, אבל אפשר לגאול אותנו מיסורי החיים הללו רק בעזרת יופיו של התיאטרון.

יצחק לאור

ואחרי ההטחה האכזרית הזאת - קומית בהחלט, כמיטב המסורת הקומית - מגיע תור המונולוג הרגשי, המכאיב, וכל כולו געגע לאבא, ולילד שהיה הגבר. לפני מותו יונה פופוך הזה:

לילה? איזה לילה? את לא רואה שעכשיו שבת בבוקר, ואני בדרך לבית הכנסת עם אבי?

שבת בבוקר. ראו: אב הולך עם בנו לבית הכנסת. יד הבן ביד אביו.

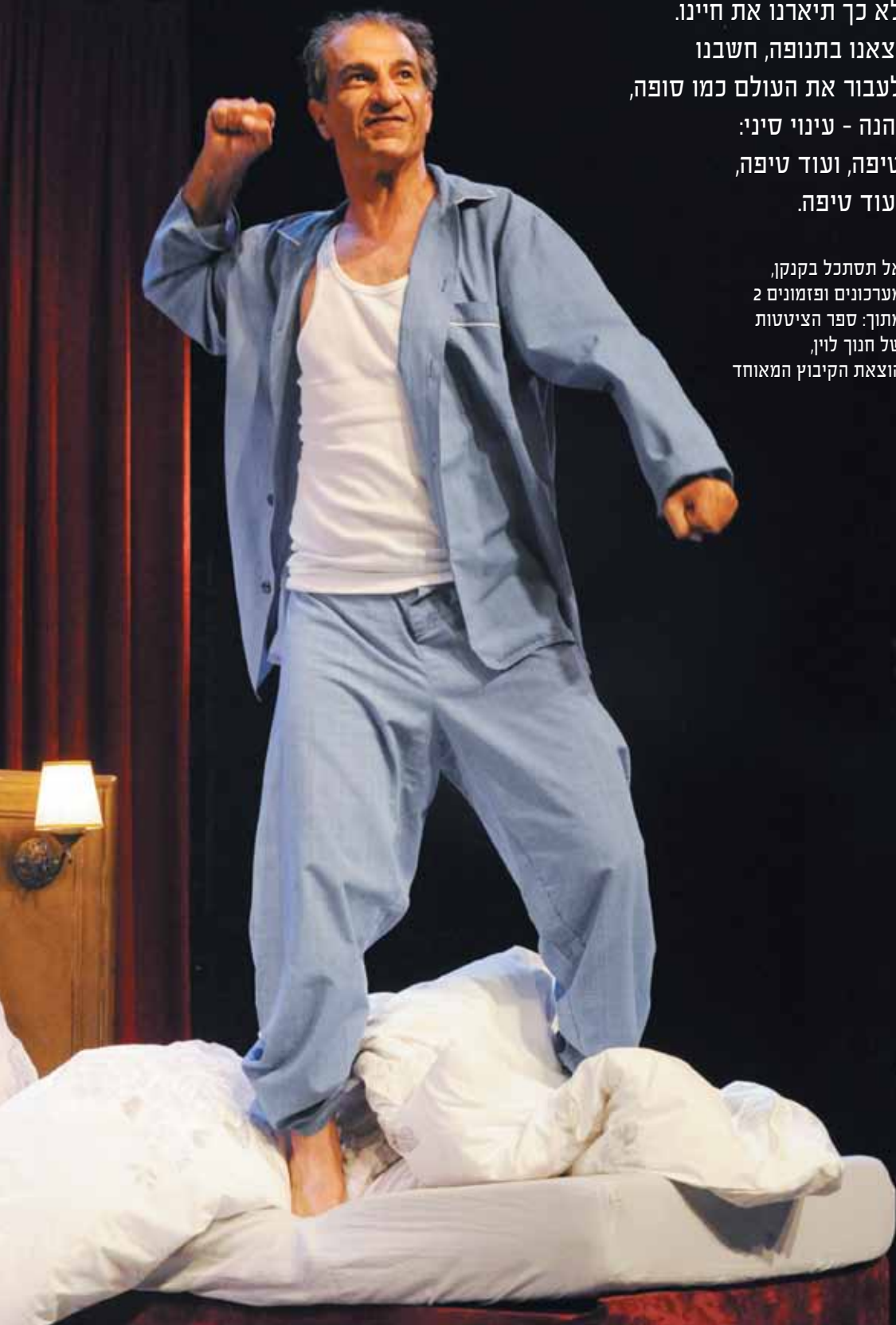
האב הולך ומפזם לו חרש, הבן בועט באבנים קטנות. איש איש ועיסוקו, ברחוב הריק, בתוך שלושה גדולה כל-כך, באור של חסד;

יד ביד, אב הולך עם בנו לבית הכנסת.

יש כאן פן אוטוביוגרפי. ודאי. הילד הוא גם חנוך הקטן, הזוכר את הליכתו, יד ביד עם אביו, בשבת בבוקר, מדירתם הקטנטנה שבשכונת נווה שאנן עד בית הכנסת ליד שדרות רוטשילד, לא הרחק מרחוב אלנבי. זו הילדות בטרם מות אביו, ילדות שאלה התגעגע מאוד. אין ספק כי מות הגבר, או פחד המוות של הגבר, זה החוזר בקומדיות שלו, מהדהד את החוויה הזאת של מות האב, בהיות הילד בן 12 וחצי. ואולם, אסור לטעות, ולא כדאי לחפש את "חיי של חנוך לויין" (בן 37, בכותבו את המחזה), בכל אופן, לא בכל שורה משורותיו. יש משהו חשוב יותר בפי בן הזה, הנוגע ללב, של הגעגע לילדות, אחרי סיכומם של החיים הלא טובים. מעבר לביוגרפיה, מולכת כאן התשוקה של הגבר הלויני להיות שוב ילד. מדוע?

לא כך תיארנו את חיינו.
יצאנו בתנופה, חשבנו
לעבור את העולם כמו סופה,
והנה - עינוי סיני:
טיפה, ועוד טיפה,
ועוד טיפה.

אל תסתכל בקנקן,
מערכונים ופזמונים 2
מתוך: ספר הציטטות
של חנוך לוין,
הוצאת הקיבוץ המאוחד



ה"מה" וה"אין"

יונה ולביבה פופוך. זוג נשוי ("האידיטיזם הזה לשכב ביחד במיטה זוגית פה אל פה, אחד מתייפח, שותת דם, השני מפליג על האלפים בחיור. ואלה נקראים חיי נישואים") כבר שלושים שנה ("ואת נתח הבשר המקולקל הזה אני סוחב אחרי ברצועה כבר שלושים שנה"). הם אנשים הגונים ("חייתי כמו שחיים אנשים הגונים, עבדתי בפרך"), ישרים ("היינו בני אדם, עבדנו קשה. לא עברנו על החוק, הכל היה כשר"). הם חופשיים ("הילדים גדלו, עזבו. יש פנאי") ויכולים להרשות לעצמם חיים מלאי אתגרים אומנותיים ("בוא נעשה מחר מנוי לתיאטרון. אח תיאטרון, אהבתי הישנה"). הם משכילים ("לחנים למדתי שנתיים בסמינר"), גלוי לב ("זה לא שאני אוהבת אותך מי יודע מה, אבל מה אעשה בלעדיך") וסקרנים לגבי עצמם ("אני חושבת שכדאי שתראה פסיכולוג") ולגבי העולם שסביבם ("רוצה טבע, נרשם לחברה להגנת הטבע"). כמו לרוב הזוגות הנישואים זמן כה ממושך הם סובלים מירידה מסוימת במשיכה המינית ("כסי את החזה לביבה. מיטה היא כבר לא אטרקציה בשבילנו") ומקצת שעמום מעצם שגרת חייהם המשותפים ("אני יודע בכל רגע מה את הולכת להגיד. משעמם לביבה. אל תכעסי שאני גלוי לב. משעמם עד מוות") אבל יש להם חלומות ("אדפוק בחוף, אפליץ בבית"), זיכרונות ("אם בהתחלה הדם עוד חם והתחת מוצק, מה קורה עם השנים כשהתחת מתקמט?") תקוות ("יקום סופר, אדם אציל נפש, מצפוני, עם נשמה ולב. הוא יבין. הוא ישמע את סיפור חיינו, הוא ימצא מילים נכונות, הוא יצור מאיתנו משהו יפה") ויחסיהם חבריים וחמים ("בוא יונה, ספר לי כמו לידידה, ידיד. אתה רוצה שאפתח בקבוק יין?") עד שיום אחד הם נקלעים למשבר עמוק ("לא נותר לי אלא לעזוב אותך לאנחות ושתמותי בודדה") מגלים שיש ביניהם לא מעט אי הבנות ("מה לא ידעת שאני עוזב אותך? לא ידעת שהמילים האלה הן מילות פרידה?") הם חושפים תובנות כמוסות ("לביבה יקרה, הרי את החיים איתך מיציתי עוד בלילה בו הכרנו. כן, אמרנו באותו לילה את הכל. שלושים השנים שבאו אחריו התבססו רק על הפחד לקום וללכת") ורגעי כנות נדירים ("אם כבר להיות כן עד הסוף, למה לא לומר לך מפורשות: כבר הרבה זמן שאני לא אוהב אותך. בשתי מילים: פג תוקפך") וחולקים אמיתות משותפות על החיים ("אל תתכחשי לטבעך

לביבה, את בייסודך ישבן") ועל המוות ("תחילה אכלתי עוף אצל אימי, אחר אכלתי עוף אצל אשתי, עוד כמה מנות עוף אוכל בבית חולים, ואז-לשכב דומם, למות. סוף סוף בלי עוף") באמצע מריבתם הלילית מגיע לביקור ידידם גונקל ("ומי לי ידיד? פופוך") המודאג בשל האור הדולק בחלונם באישון לילה ("מה קרה שאורי?"). הוא דורש דרישה מפתיעה ("לפני חמש עשרה שנה השאלתי לך כובע. אני רוצה אותו בחזרה"), מבקש בקשה לא צפויה ("את מרשה לי לגעת בך? אתה מרשה לי לגעת רגע באשתך יונה?") ויוצא בהאשמה חסרת שחר ("זוג מאושר. שמענו עליכם. מול אנשים בודדים לעשות קואליציה, זה כל מה שאתם יודעים") אחרי לכתו הם חשים מחוזקים ("הופעה קצרה של גונקל באישון לילה מפריחה פתאום אהבה שקמלה בין יונה ללביבה") מגיעים לתובנות חדשות על חייהם של בני האדם ("יש גונקל עם אשה, יש גונקל בלי אשה, אבל לאן שלא תברח - גונקלים כולנו") ומגלים מחדש את אהבתם הישנה ("לקחת את חייר, כמו שלוקחים מברשת שיניים, שיכנת אותם בכוס אחת אית"). אבל אז חש יונה ברע ("לביבה, אני מרגיש מאד לא טוב. יש לי כאב בחזה, ובחילה, נחוך לי להקיא") ומת ("יונה, אל תמות. אל תעזוב אותי יונה! עוד נשאר לנו להזדקן ביחד, שכחת?") ולביבה נשארת בודדה ושבורת לב ("יונה, קום. בוקר מתקרב. שער בית המלאכה הישן של חיינו נפתח בחריקה. קום לעבוד, יונה. קום לסיים איתי ביחד את מלאכת החיים").

מחוץ לסוגריים: סיפור המחזה "מלאכת החיים" - ה"מה". בתוך הסוגריים: הצורה בה כתב אותו המחזאי חנוך לוין - ה"אין". אחרי כמעט חודשיים של חזרות על ההצגה, עדיין אין גבול להתפעלות מהשילוב הכל כך עמוק ומשמעותי בין ה"מה" וה"אין". בין הדרמה לקומדיה. בין הגבוה לנמוך. בין הפילוסופי לשירי. אין יום ללא גילוי חדש. אין קץ להכרת התודה על המחזה הנפלא הזה.

רוני פינקוביץ





חנוך לוין, מחזאי, במאי, משורר וסופר, כתב מחזות, מערכונים, פזמונים, סיפורים ושירה; גם ביים את מרבית מחזותיו בעצמו. ביצירתו הבימתית כבימאי וכמחזאי, הוא פיתח שפה דרמטית ותיאטרלית ייחודית, שנוצרה תוך שלוב בין הטקסט הפיוטי שכתב לבין הדימויים שעיצב עם השחקנים ומעצבי התפאורה, התלבושות והתאורה, המוסיקאי והכוריאוגרף. הצגותיו התאפיינו ביכולתו לשלב בין עבודתם של יוצרים שונים והיו תמיד חגיגה של מלים ושל דמויים חזותיים, המבוססת על אהבה רבה לתיאטרון ולכל הלוקחים חלק בהצגה.

לא רצוי להסמיך נסיבות ביוגרפיות מסוימות ליצירה ענפה, רבגנית וייחודית כל כך כשל לוין, אך ניתן בכל זאת לאבחן נושאים מסויימים, תבניות ונטיות אומנותיות המאפיינות את יצירתו, וכן צרכים, דחפים ותשוקות שבאמצעותם ארג לוין האומן את יצירתו ואת חייו. מבחינת האווירה והתרבות שאפפו את לוין, ניתן למפות צמיתים בין כמה עולמות מורכבים. לוין הוא בן למשפחה דתית, נצר לרבנים ידועים מחסידות פולין. השכלתו הראשונה הייתה דתית, תחילה בבית הספר היסודי דתי "ענף", ואחר כך בבית הספר התיכון הדתי "צייטלין". הוא גדל בשכונת עוני ליד התחנה המרכזית הישנה של תל אביב, ובה עברו עליו ילדותו ובגרותו. בגיל שנים עשרה וחצי התייתם מאביו, ונאלץ לאחר מכן לעזוב את בית הספר כדי לעזור לאמו לפרנסתם. את לימודיו בבית ספר תיכון השלים תוך עבודה כנער שליו.

לוין התבגר בישראל של שנות השישים, בחברה שהתאפיינה בהבדלים חריפים בין ילידי הארץ לבין עולים חדשים, בין עשירים לעניים, בין מזרחיים לאשכנזים ובין יהודים לערבים. הבדלים אלה הלכו והתעצמו לאחר מלחמת ששת הימים, בתקופה שהחל פרסומו של חנוך לוין כמחזאי. החיבור בין עולם הילדות ועולם הנעוה והבגרות של לוין הוא ללא ספק תרבות ייחודית של תרבות ישראלית תל אביבית, שבתוכה צמח ולמענה יצר.

לוין החל לרכוש כסטיירקן. בתקופת לימודיו באוניברסיטת תל אביב (1964-1967) פורסמו בעיתון הסטודנטים סאטירות מפרי עטו. גם מחזותיו הראשונים היו סאטירות פוליטיות, ביקורת נוקבות על שכר הניצחון שאחז בחברה היהודית בארץ לאחר מלחמת ששת הימים. לוין לעג לדפוס הרב של החברה הישראלית והוקיע אותם. ברבים מכתביו מציגה ראייה נבואית ממש על התוצאות הטרגיות שהכיבוש עלול לגרום, ואכן גרר באוגוסט 1968 הוצגה התכנית הסאטירית **את ואני והמלחמה הבאה** שביימה עדנה שביט, ובמרץ 1969 התכנית **קטשופ** בבימוי דוד לוין, אחיו. תהילתו של לוין (בעיני מעטים, אז) באה לו בעקבות הסערה הציבורית שליוותה את **מלכת אמבטיה** שהוצגה בתיאטרון הקאמרי באפריל 1970 בבימוי דוד לוין. ההצגה הורדה מהבמה לאחר 19 הופעות בלחץ הקהל.

במקביל להצגות הסאטירה הפוליטית, ולמעשה כתחילתו של סוג דרמטי נוסף שליון, פיתח, הוצג ב-1969 המחזה **סולומון גריפ** בבימוי הלל נאמן בתיאטרון הפתוח. **סולומון גריפ**, ראשון לסדרת קומדיות המתמקדות בתשוקותיהם ובסבלותיהם של דמויות עגמומיות במסגרת החברתית של זוג או משפחה, בשיכון או בשכונה עירונית זו או אחרת. אך **חפץ** (תיאטרון חיפה, 1972), למשל, הוא מחזה הניתן הן לפירוש חברתי-ישראלי בהיות פוגרא, דמות מובילה ביצירה, בת 24 כגילה של מדינת ישראל אז, והן כמחזה קיומי על השפלות הדדיות. עוד מחזות מסוג זה הם: **יעקובי ולייזנטל** (תיאטרון הקאמרי, 1972), **נעורי ורדליה** (הקאמרי, 1974), **קרום** (הקאמרי, 1975), **פופר** (הקאמרי, 1976), **סוחרי גומי** (הקאמרי, 1978), **אורי מזוודות** (הקאמרי, 1983), **מלאכת החיים** (הבימה, 1989 בית ליסין, 1998), **המתלבט** (הקאמרי, 1990), **הופס והופלה** (הקאמרי, 1991), **האישה המופלאה שבתוכנו** (החאן, 1994) ו**הזונה מאהוי** (הקאמרי, 1996).

ב-1979, עם הצגת ה**הוצאה להורג** בתיאטרון הקאמרי, הסתמן כיוון חדש במחזאות של לוין - המחזות המיתולוגיים. מחזות אלה מבוססים על מיתוסים מרכזיים בתרבות המערב, כמו **ייסורי איוב** (הקאמרי, 1981), **הזונה הגדולה מבבל** (הקאמרי, 1982) **הילד חולם** (הבימה, 1993), **פוערי פה** (הקאמרי, 1995), **כריתת ראש** (הבימה, 1996) - על קריאות חדשות של הטרגדיה היוונית, בעיקר של אוריפידס - **הנשים האבודות מטרויה** (הקאמרי, 1984), **כולם רוצים לחיות** (הקאמרי, 1985) ו**הבכיינים** - קריאה חדשה של אגממנון של איסכילוס, והמחזה האחרון שכתב לפני מותו. במחזות אלה מפתח לוין דיאלוג עם הסמלים העיקריים ועם תבניות היסוד של התרבות המערבית תוך ניסיון לכתוב טרגדיה מודרנית ולעצב מחדש את הסבל האנושי באופן דרמטי. דוגמה חשובה לסוג זה של דרמה המתמקדת בסבל הוא המחזה **אשכבה**, המבוסס על שלושה ספורים של צ'כוב, וההצגה האחרונה שליון ביים (הקאמרי, 1999).

דרכו של לוין כבמאי החל ב**יעקובי ולייזנטל** (הקאמרי, 1972), כשעבד עם **זהרירה חריפאי**, **יוסף כרמון** ו**אלברט כהן**, ועם מעצבת התפאורה והתלבושות **רות דר**. אחרי הצגה זו ביים לוין 21 ממחזותיו. התקשוריותו מעם שחקנים רבים היו לעיתים ארוכות טווח, כמו עם חריפאי, כרמון, כהן וכן עם גיטה מונטה, יצחק חזקיה, ששון גבאי, רבקה גור, רות סגל, רבקה נוימן, יהודה אלמגור, מיכאל כורש, דרור קרן, דינה בליי, סנדרה שוונולד. הוא עבד עם המעצבים רות דר, רוני תורן, רקפת לוי, עם המוסיקאים אלכס כגן, פולדי שצמן, אורי וידיסלבסקי ויוסי בן-נון שנים רבות ואתם עיצב את שפתו הייחודית בתיאטרון.

במותו השאיר אחריו לוין ירושה רוחנית-אומנותית ענפה, הכוללת 56 מחזות (חוץ מהסאטירות הפוליטיות, ומהמחזות עלו רק 33 על הבמה בחייו); שני ספרי פרוזה, **החולה הנצחי והאהובה ואיש עומד מאחורי אשה יושבת**; שני קבצי מערכונים ופזמונים, **מה אכפת לציפור והג'גולו מקוננו**, ספר שירים **חיי המתים** ושני ספרי ילדים **מסע הדוד מקס, הילדה חיותה רואה ממותה**. בשנת 1999 השנה האחרונה לחייו, דאג להוציא לאור את כל יצירתו בהוצאה משותפת של ספרי סימן קריאה, הקיבוץ המאוחד וספרי תל אביב.

כיוצר פורה מתחרה כמות יצירתו של לוין רק באיכותה. ביקורת הספרות, הדרמה והתרבות הישראלית הכירה כבר לפני שנים רבות בסגולתו של לוין, שהוא אחד היוצרים שזכו לשפע עצום של התיחסויות - מיעוטן שוללות ומרביתן אוהדות ביותר. לאחרונה גם מתפתחת הביקורת האקדמית, הכוללת יותר, על יצירתו, אם מבחינת האמירה החברתית, ואם מבחינת לשונו המיוחדת במינה (שכונתה בין היתר "רזה", מדויקת ו"שרירית") - ובעיקר מבחינת היחס הנדיר בין אלימות מפורשת, חסרת רחמים עצמיים ובוטה, לבין עדנה אין קץ, חמלה ואולי אפילו פן של רוחניות מזוקקת ובלתי מימסדת לחלוטין.

נורית יערי, שמעון לוי

הפקות קודמות של "מלאכת החיים":
בשנת 1989 בתיאטרון הבימה בהשתתפותם של נסים עזיקרי, ליא קניג ושמעון לב-ארי.
בשנת 1998 בתיאטרון בית ליסין בהשתתפותם של יוסי בנאי, תיקי דיין והוגו ירדן.



רוני פינקוביץ' < בימיו



שימש כמנהל אמנותי בתיאטרון חיפה 1997-2000, כבמאי בית בתיאטרון הבימה 1992-1994, ובתיאטרון חיפה 1995-1996 וכיום מנהל אמנותי של תיאטרון המדיטק חולון. כתב וביים את המחזות - בתיאטרון הבימה: פרודו בתיאטרון הבטון, לילות הדבש והאימה. בתיאטרון באר שבע וצוותא: מעקב באפילה. בתיאטרון חיפה: פירוק. בתיאטרון בית ליסין: תה. השתתף כשחקן בסרטי קולנוע ותוכניות טלוויזיה. משמש כמורה בבית צבי. זוכה פרס הבימוי בפסטיבל עכו 1990 ופרס הבימוי ע"ש יוסף מילוא 2003. בין ההצגות שביים - בתיאטרון בית ליסין: סילביה, טוב, מה עושים עם ג'ני, אבודים ביונקס, זהות, פילומנה, קפה ערבה, תה, אהבת חי, סופ"ש עם תום, האגם המזוהב, אקווס, תנאים של חיבה, פרינסס מרי 7, אהבה זה לא הכל, אמא שלו. בתיאטרון הבימה: רעל ותחרה, קרב של שחור וכלבים, תעלולי סקפן, יומנה של אנה פרנק, אוהבים את אופל, מותו של סוכן. בתיאטרון הקאמרי: עוץ לי גוץ לי, הגיל הנכון לאהבה, איחש פישר. בתיאטרון חיפה: הלילה ה-12, השקרן, מלאכים באמריקה. באופרה הישראלית ומדיטק חולון: מקס ומוריץ.

יוסי בן-נון < מוסיקה, כסנחר



בוגר תואר ראשון באקול נורמל סופרייר בפריז, בוגר תואר שני במנהטן סקול אוף מיוזיק בניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. היה מזכיר קרן שרת 12 שנים ברציפות. בעל פרס אקום להלחנה לתיאטרון שנת 92, בעל פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון לשנת 2000. זוכה פרס התיאטרון 2004. זוכה פרס מלחין השנה להצגות ילדים 2008. הלחין וניהל מוסיקלית הצגות לכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו - בתיאטרון הקאמרי: אשכבה, נורה, הבכיינים, כטוב בעיניכם, קברט חנוך לוין, מעיין הכבשים (בשיתוף תיאטרון חיפה), אמא קוראז', המלט, היה או לא היה, שמו הולך לפניו, גפן בלאדי, ג'וני הלך, ינטל, גטו, איחש פישר, האריסטוקרטים. מנצח ומנהל מוסיקאלי של המפיקים, כנר על הגג, קברט. שיתוף פעולה הקאמרי והבימה - אנטיגונה. בתיאטרון הבימה: ירמה, ההולכים בחושך (בשיתוף תיאטרון חיפה), בית ברנרדה אלבה, קופסה שחורה, הנאהבים והנעמים, חודש בכפר, העז, מלחמה, אנה קרנינה, החגיגה, כל החיים לפניו, אילוף הקטן, כמעט נורמלי. בתיאטרון בית ליסין: מתנקשים, עשו עליך פעם סרט, אלטלנה, חשמלית ושמה תשוקה, יומנים, אוליבר טוויסט, הדוד וניה, פרינסס מרי 7. בתיאטרון באר שבע: כשאת אומרת לא, בלדה ספרדית, קומדיה של טעויות, השחקן. בתיאטרון חיפה: מחיר הכבוד. בתיאטרון הסמטה: השמשים. בתיאטרון המדיטק: אוזו מוזו, ציפור הנפש, לרקוד עם אבא, פרדיננד פדצור, נחמן. בתיאטרון אורנה פורת: הברוזון המכוער.

רות דר < עיצוב תפאורה ותלבושות



לידת תל אביב. למדה עיצוב תפאורה ותלבושות בבית"ס שליד האופרה סדלרס וולס בלונדון. עיצבה תפאורות עבור רוב התיאטרונים בארץ, האופרה הישראלית וכן לקולנוע ולטלוויזיה. בין עבודותיה הרבות לתיאטרון: אופרה בגרוש, נמר חברבורות, חלום ליל קיץ, מותו של סוכן, יוסף וכתונת הפסים, מעגל הגיר הקווקזי, מידה כנגד מידה, מהומה רבה על לא דבר, מיכאל קולהאס, עלובי החיים, אמא קוראז', גם הוא באצילים, רוחות, הכבש ה-16, כטוב בעיניכם, ריצרד השלישי, מלאכים באמריקה, משרתם של שני אדונים, מבקר המדינה, הסוחר מוונציה, ביקור הגברת הזקנה, קומדיה של טעויות, סיפור משפחתי, התאומים מוונציה, המורדים, נורה, גן הדובדבנים, שלוש אחיות, השחקן, בית ברנדה אלבה, כטוב בעיניכם, עוץ לי גוץ לי, דמוקרטיה, המלט, יתוש בראש, קוויאר ועדשים, חברון, אמדאוס, מסילה לדמשק. עיצבה תפאורה ותלבושות לרבים ממחזותיו של חנוך לוין: יעקובי וליינטל, הוצאה להורג, סורי איוב, הזונה הגדולה מבבל, אורזי מזוודות, כולם רוצים לחיות, נכנע ומנוצח, יאקיש ופופציה, מלאכת החיים, הזונה מאוהיו, קרום, רווקים ורווקות. באופרה הישראלית: שיקוי אהבה, האיטלקיה באלג'יר, מסע אל תום האלף. שימשה כתפאורנית הבית של תיאטרון הקאמרי בשנים 1982-2010. זכתה בפרס מרגלית, ועשר פעמים בפרס התיאטרון הישראלי: על עיצוב תפאורות לביקור הגברת הזקנה ולהמורדים, על עיצוב התלבושות להתאומים מוונציה, לשידוכים ולאמדאוס, על עיצוב התפאורה והתלבושות לכטוב בעיניכם, על עיצוב התלבושות לעוץ לי גוץ לי, לקוויאר ועדשים ושלמה המלך ושלמי הסנדלר. זכתה בפרס מפעל חיים ע"ש משה שטרנפלד, פרס רוזנבלום למפעל חיים מטעם עיריית תל-אביב, ופרס מפעל חיים מאמב"י (איגוד מעצבי הבמה הישראלי). נבחרה לאחת מ-23 מעצבי הבמה המובילים שכובדו ע"י ה-OISTAT בקוואדרנלה של פראג ב-2007.

זיו וולושין < עיצוב תאורה



בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון, מעצב הבית בתיאטרון הערבי עברי - ביפו ותיאטרון נוצר. בין ההצגות להן עיצב תאורה - אח אח בום טראח, סיפורי גילגמש (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003, 2009). בתיאטרון ערבי-עברי ביפו: אישה בחולות (זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2006), נשים זרות (זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2007). בתיאטרון הבימה: פשוטה, אלף לילה, החוטם, כוכב יאיר, מר פרסוניאק, פוסט טראומה, מונוגמיה, ארץ חדשה, הסוחר מוונציה. בתיאטרון אורנה פורת: פטר והאב, הצמיד של אופירה, הרפתקה בקרקס, מעלה קרחות, הקסם של אורנה (זוכה פרס תאורה להצגות הילדים) פיטר פן (בשיתוף תיאטרון חיפה). אופרה: ידיד ואניס, הרמאי, פונדק הרוחות. בתיאטרון נוצר: ערבה, חסד. באופרה הישראלית בשיתוף סימפונט באר שבע: נישואי פיגרו. בתיאטרון תל אביב: ויהי צחוק. בתיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון באר שבע: האסיר מהקומה ה-14. בתיאטרון המדיטק: מומו, השכנה בבית ממול (זוכה פרס תאורה פסטיבל חיפה 2012).



לאורה ריבלין > לבינה פופוך

החלה את דרכה בגיל 12 בתיאטרון הבימה, שם שיחקה את סימון מאשאר בחזיונות סימון מאשאר מאת ברכת. למדה באקדמיה למוסיקה ולדרמה בלונדון L.M.D.A. עם עודד קוטלר היתה בין מייסדי תיאטרון במת השחקנים ב-1965. עם חנה מרון וגדליה בסר הקימו את אנסמבל תיאטרון הרצליה ב-2001. השתתפה בהצגות: הימים הבאים, חפץ, נמר חברבורות, חשמלית ושמה תשוקה, מטאמורפוזת, לילה במאי, נפש יהודי, פלישתנאית, טרטיף, מולייר, ציפור מתוקה של נעורים. עם נפש יהודי ופלישתנאית הופיעה בפסטיבלים של אדינבורו, לונדון, ברלין, וושינגטון, שיקגו וניו-יורק. קרב של שחור וכלבים, העלמה והמוות, מקבת, המורדים, השחק, השיבה למדבר, סטריפטז אחרון, פסודובלה, שלוש אחיות, באופן יחסי, הרציף המערבי, יונו והטווס, גברת קליין, שירים שיצאו מכסית, משחק נישואין, איזון עדין, התאונה, אונור, תפוחים מן המדבר, הבנאליות של האהבה, הרפר ריגן, מסבית יומולדת, גן הדובדבנים, כולם היו בני, קדיש - עם התזמורת הפילהרמונית. בקולנוע: השמלה, התמהוני, טרנזיט. בטלוויזיה: ליל העשרים, סילבסטר 72, קוראים לי דנה ואני אלכוהוליסטית, האדונית והרוכל, אדלה, קרובים קרובים, חצי המנשה, ארץ קטנה איש גדול, אסתי המכוערת, אבידות ומציאות, המסע הארוך, המקום. שני תקליטי ילדים בארץ לא זוכרת משיריה של מריה אלנה וולש. הכל קרה אחרת - מופע מוסיקאלי משירי דליה רביקוביץ. בגלל הלילה - גרסות כיסוי לפזמוניה של תרצה אתר. אותו הם - מופע מוסיקלי מתוך ספרו של עמוס עוז בהלחנת שאול בסר. זכתה בפרסים רבים ביניהם: פרס רובינא ובפרס כינור דוד על משחקה בפלישתנאית ובסדרה קרובים קרובים. בפרס קלצ'קין ופרס פינקל על העלמה והמוות, בפרס שחקנית השנה על משחקה בשיבה למדבר והתאונה. ב-2007 פרס טלוויזיה על משחקה במסע הארוך, ב-2009 פרס השחקנית הטובה בפסטיבל בינלאומי לסרטים קצרים בקנדה בסרט פעמוני רוח. תמרה, מחזה ראשון מפרי עטה הועלה בהבימה ב-2001. וכוונות טובות הוצג בתיאטרון הרצליה ב-2005.

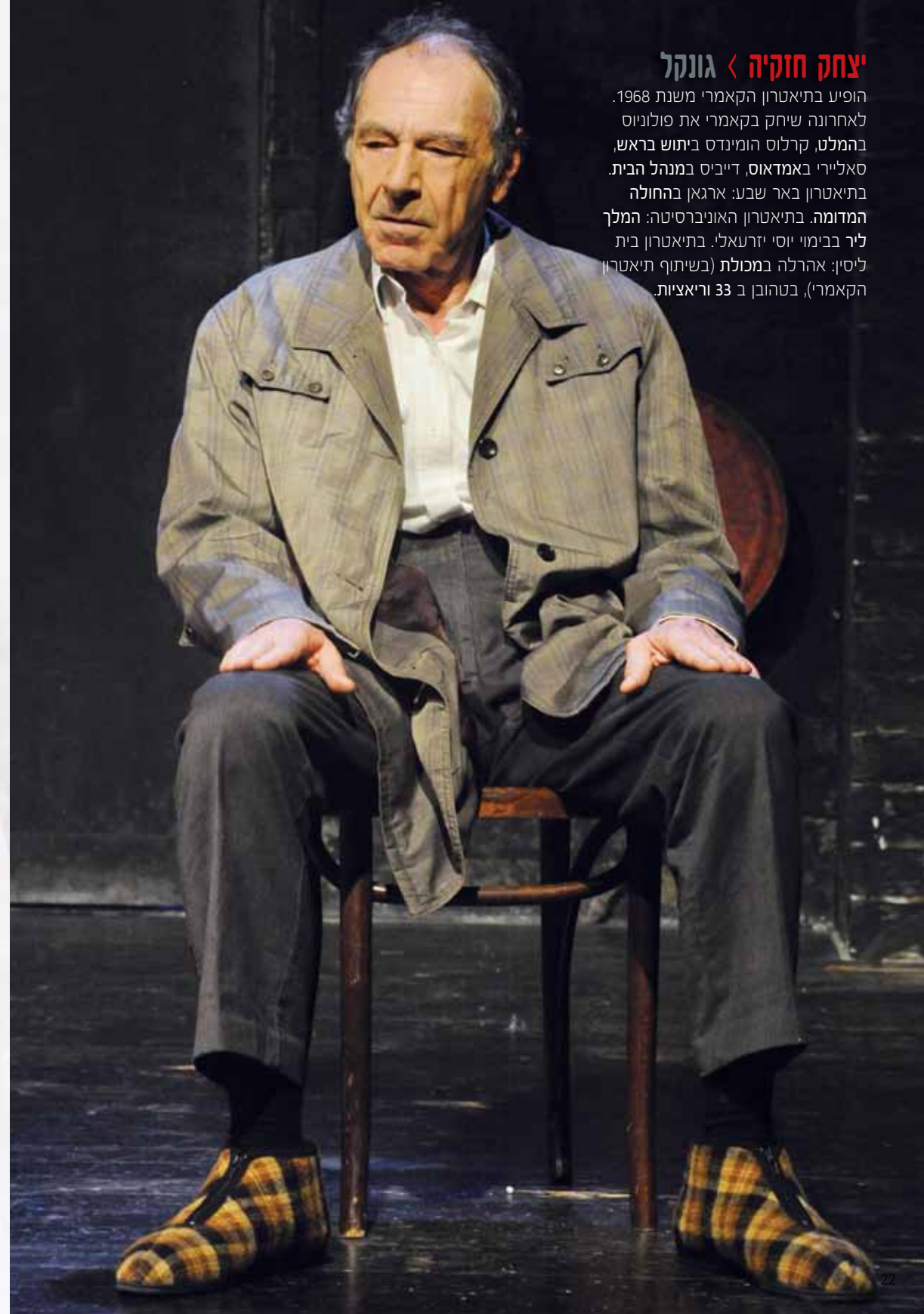
ששון גבאי > יונה פופוך

למד תיאטרון ופסיכולוגיה באוניברסיטת תל אביב. השתתף בהצגות רבות ביניהן: רזנטה חוזר משדה הקרב בבימויה של עדנה שביט בצוותא. בתיאטרון החאן עם להקתו של מייקל אלפרדס: משרתם של שני אדונים, מילכוד 22, אוכלים, רוזנקרנץ וגילדנשטרן. בתיאטרון הבימה: אופרה בגרוש, קוויאר ועדשים, המלט, בית ספר לנשים, אדם, עסק משפחתי, סירנו דה ברז'רק. בתיאטרון הקאמרי: הוצאה להורג, הזונה הגדולה מבבל, רולטה צרפתית, כולם רוצים לחיות. בתיאטרון בית ליסין: זוג פתוח, הקומיקאים, שיחות עם אבי (בשיתוף תיאטרון חיפה), אמנות, מי מפחד מוורגי'ניה וולף?, הזוג המוזר, תשוקה, איסמעיליה, התאונה, זהות, פילומנה (1993, 2005), איש הגשם, תנאים של חיבה, הדוד וניה, רוחלה מתחתנת. בתיאטרון באר-שבע: מירנדולינה, שרוף את זה (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), זינגר. בתיאטרון המסחרי: זוג גרוש, פיטר פן. השתתף בסרטים ישראלים ובינלאומיים רבים ביניהם: רמבו 3, המחצבה, לא בלי בתי, עונת הדובדבנים, סיפורי ת"א, צלקת, Made in Israel, אביבה אהובתי, ביקור התזמורת, בוקר טוב מר פידלמן, כידון. בטלוויזיה החינוכית השתתף בתוכניות רבות ביניהם: שכונת חיים וזהו זה. בטלוויזיה השתתף בסרטים ובתוכניות ישראליות ובין לאומיות ביניהם: המרגל הבלתי אפשרי, הבובה, לגנוב את השמיים, מדוע לוקרבי, אהבה כואבת, הבריחה מדהראן, פרצוף של פוקר, קסטנר, סיטון, המכון, אגוז, חדר מלחמה, דלפין (צרפת), ג'האד, פולישוק, המיוחדת. זכה בפרסים רבים בתיאטרון, בקולנוע ובטלוויזיה ביניהם: זוכה פרסי התיאטרון הישראלי - שחקן השנה על תפקידו בהזוג המוזר, שחקן השנה על תפקידו ברוחלה מתחתנת, זוכה פרס האקדמיה לקולנוע - שחקן המשנה על תפקידו בעונת הדובדבנים, זוכה פרס האקדמיה לקולנוע - השחקן הטוב ביותר ובפרס הקולנוע האירופאי על תפקידו בביקור התזמורת, שעבורו זכה גם בפרס וולג'ין בפסטיבל הקולנוע הבינלאומי, ירושלים. זוכה פרס האקדמיה לטלוויזיה על תפקידו בפולישוק. לאחרונה זכה בפרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל הסרטים גואה בהודו על תפקידו בבוקר טוב מר פידלמן.



יצחק חזקיה > גונקל

הופיע בתיאטרון הקאמרי משנת 1968. לאחרונה שיחק בקאמרי את פולוניוס בהמלט, קרלוס הומינדס ביתוש בראש, סאליירי באמדאוס, דייביס במנהל הבית. בתיאטרון באר שבע: ארגאן בהחולה המדומה. בתיאטרון האוניברסיטה: המלך ליר בבימוי יוסי יזרעאלי. בתיאטרון בית ליסין: אהרלה במכולת (בשיתוף תיאטרון הקאמרי), בטהובן ב 33 וריאציות.



מתוך: ספר הציטטות של חנוך לוין הוצאת הקיבוץ המאוחד

איזו אשה מתה בכלל, ואיפה יש אלמנים? כידוע לכולנו, אין אלמנים, זהו מונח ספרותי בלבד, הבעל מת תמיד לפני אשתו, הוא יודע זאת עוד מצעירותו, וזה מכאיב לו כל כך ומדאיב אותו ומרגיזו, והוא כה מתקומם נגד גזירה שרירותית ובלתי צודקת זו, עד שליבו נשבר מרוב חרון-אף וחוסר ישע, דבר שמביא אותו לבסוף באמת למות לפני אשתו.

שאלות ותשובות בנוגע למוות > פרזזה 1

אומנם היא אוהבת את בעלה, אך היא אוהבת אותו במובן זה שהיא אוהבת את מצב היותה נשואה כפי שמקובל, ומצב זה כולל בתוכו את הניצנים הראשונים המבשרים את אלמותה.

שאלות ותשובות בנוגע למוות > פרזזה 1



מחזאות ישראלית

סוסים על כביש גהה
מאת סביון ליברכט
בימוי: ציפי פינס

אשה, בעל, בית
מאת שמואל הספרי

אחרון ימיה
מאת גדי ענבר
בימוי: משה קפטן

מלאכת החיים
מאת חנוך לוין
בימוי: רוני פינקוביץ'

רוחל'ה מתחתנת
מאת סביון ליברכט
בימוי: ציפי פינס

קיר זכוכית
מאת אורן יעקובי
בימוי: גיל אמיתי

משאלה אחת ימינה
על פי ספרו של אשכול נבו
מאת דפנה אנגל
בימוי: גלעד קמחי

מקסי ואני
מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

שיינדלה
מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רמי דנון

מחזאות בינלאומית

אמא שלו
מאת איוון פלאסי
תרגום: שלמה מושקוביץ
בימוי: רוני פינקוביץ'

היפוי כן קובע
מאת ניל לביוט
בימוי: ליאור אשכנזי

לחנך את ריטה
מאת וילי ראסל

33 וריאציות
מאת מויזס קאופמן
תרגום: שלמה מושקוביץ
בימוי: משה קפטן

מנדרגולה
מאת יעקב שבתאי
בעקבות ניקולו מקיאוולי
בימוי: גלעד קמחי

שם פרטי
מאת מתיא דלאפור
ואלכסנדר דה-לה פאטאלייר
תרגום: דורי פרנס
בימוי: משה קפטן

חתולה על גג פח לוהט
מאת טנסי וויליאמס

לילה לבן
מאת ג'ימי מרפי

הצגות ילדים

זרעים של מסטיק
שירים: לאה נאור
מוסיקה: נחום היימן
מחזה: דניאל אפרת, עידן עמית
בימוי: שוקי וגנר

ילדת הפעמון
מאת נאוה סמל
בימוי: יעל טילמן

הקוסם מארץ עוץ
עפ"י פרנק באום
עיבוד: דניאל אפרת, גלעד קמחי
בימוי: וקוריאוגרפיה: גלעד קמחי

המלאך
מאת אפרים סידון
בימוי: ציפי פינס

משחק ילדים
מאת אפרים סידון
בימוי: וקוריאוגרפיה: גלעד קמחי

ידידים (4,300 ש"ח)

מייסדת ויו"ר ידידי התיאטרון:
ג'ני ברנדס

מנהלת ידידי התיאטרון:
תמר הררי

מרכזת ידידי התיאטרון:
כלנית סטמק

מייסדים (12,000 ש"ח ומעלה)

אהובי יגאל
אהרני קלרה ועמנוס
אלי ליאון עו"ד
ארליך עדי ועו"ד אמיתי
ברנדס ג'ני וחנינא
גאון משה
גולדמן סיגל ועו"ד אמיר
דותן ורדה ובעז
דנקר אורלי ונוחי
הורביץ דליה ואלי ז"ל
יוסמן ברוריה וזודי
זהר נילי ואלי
חברת עופר השקעות בע"מ
חוזרוב פארה ועופר
חכים דורית וקרמר שלמה
טוקטלי ד"ר עדנה
מלצר דורית וארז
פדרמן ליאורה ומיכאל
פרופר סוזי ודן
צלמאיר מיכל ומיכאל
קרן מרק ריץ לחינוך, תרבות ורווחה
קרן ראובן ואדית הכט
רכבי מיכל ויובל
שגיא לזיקה ועמי
שטיינדלינג סוזאנה
שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם



תמיכה בהפקת הצגות איכות
לילדים והצגתן בפריפריה

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

אביבן-בריר בחוריה וד"ר אברהם בריר
אביחי גאון מיכל
אדיר אילנה ישראל
אדלר רות וראובן
אדרי פנינה ומשה
אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם
אור מיכאלה ותיאודור
אחיעזר רותי
אלאלוף שרה
אלבין גליה
אלוני שוש ולבוביץ' יורם
אלחנני איטה
אל-יגור מלכה ויובל
אלשיך יוסי
אנגל ענת ואודי
אסף רות ואברהם
אקרמן אסתי וברנר בני
אדרי מירי ושוקי
בארינבוים נטלי וצביקה
בהט מרישה וג'ו
בואנס רותית והבר איתן
בוביל בת שבע ומשה
בוקשפן נורית ועמרים
בוקשפן רותי ואלדד
ביגור אילנה ואברהם
ביילין עו"ד הלנה ועו"ד ישראלי יעקב
ביצ'צ' פרופ' ניצן
בירו תלמה וינוש
בירן גינה ודני
בכר אורית ויוסי
בכרך יעקבי אסתר
בן עוזר רותי
ברון ענת וגבי
ברנר אביבה
ברק נאווה וזינגר שלום
ברקת אלונה ואלי
ברקת מיקי ושייקה
גבריאל עידנה וארנן
גולדמן ד"ר רחל ופרופ' בולסלב
גולדנברג אורה
גוריון יעפעת
גיבלי ד"ר אלישבע ובנימין ז"ל
גיגר שרה ומיכאל
גיוזלר עוודת ודן
גלאנץ טליה
גלבוש סולי וארנשטיין יורם
גלברד ברכה ויעקב
גליק נילי
גליקסמן דליה ויוסף
גמזו יעל וגיא
גרבינסקי דינה וישראל
גרוס ד"ר צביה ופרופ' יוסף

גרינבוים ורד ואילן
דבורין פנינה וזהר
דברת מירי
דגמי הגר ועזרא
דנקר זהבה ויצחק
דרנגר ורד ואברי
הירשמן פרי עדנה
הלפן אלי
המבורגר אילנה ויאיר
המבורגר חנה וגדעון
הקר עדנה ועו"ד הרטבי זאב
הרטמן אסתי ואלקס
הרינג איריס
הרציאנו ד"ר לורט
וולטש טלי ועמנוס
וורטהיים דרורית
זרניצקי אורה ויוסי
חנן פסיח ורו"ח אריה
טולידאנו נירה
טייק עירונה ודוד ז"ל
טיסונה נעמי ושלמה
טמיר ענת
טנר אריאלה ויעקב
יונס חנה ואלי
כספי יהודית ופרופ' אליהו
כרמון ציפה ואריק
כרמל שוש ואליעזר
לוי תמר ויוחנן
ליאור צביה ודן
ליבאי עדה ופרופ' דוד
לין יהודית ועו"ד אוריאל
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסמן גלית ויוסי
לקנר ברוריה וד"ר אמיר רוני
מאור גליה ויהושע
מאיר נילי ושי
מאירוביץ' אילנה
מולכו שלומית ויצחק
מור שרון ומנו
מטלון רותי וניסו
מילוא דר' אלישבע ורוני
מיתר ג'וזיאן (צביה)
מיתר עופרה
מנדלסון חנה ויוסף
מנור נורית ויואב
מנור רות ויצחק
נאמן דליה ואייבי
נשיץ נחמה וגד
סבג עדי ודורון
סגול טובה וסמי
סגל מרשה ומיכאל
סוארי עדיה ופרופ' יצחק

סטל רחל
סטון נורית וישה
סלונים תמי ואורי
סלע שרה ופרופ' מיכאל
סקר רבקה וזקור עוזי
עזרי יורם
ענבר יהודית ואורי
פדרבוש שלי וליאור
פדרבוש רותי ועקי
פדרמן רן
פוקס רעיה ויצחק
פינס עודד
פישר ד"ר אלי
פפושדו אלי
פרי אסנת ויעקב
פרי נאווה
פרלוק אורנה וד"ר חיים
פרנקל ענת ושמאל
צ'ורלי תמי
צ'חנבר עטרה ויוסף
קונדה ציפי ואפרים
קלנר חני ואביגדור
קפלן רותי
קריב אסי
קרן משפחת צבי ועפרה מיתר
קרן ע"ש פנחס זכאי ז"ל
ראובן דניאלה ודורון
רהב הילה ורני
רוטלי נלי ויאיר
רון (פקר) רן
רייז אורנה ואביב
ריכטר מיכל וגלי
רפפורט עירית ופרי גלן
שביט (שטריקס) רינה ואילן
שחר זהבה ואריה
שטיינר ד"ר יוספה
שטיר ישראל ואינשטיין אבי
שטראוכלר בת-שבע
שיינמן דניאלה ודן
שמר אלה ועו"ד אריאל
שני הדסה ומאיר
שפלר עופרה ורו"ח אלי
שפרינצק ריקי
שקד חיה
שקלים פנינה והרצל
שרון ד"ר נעמי ורן
שרם יוכי ואיציק
תאומים עירית ומשה
תגר חיה ומרקן
תדמור דב
7 תרומות בעילום שם

להצגה זו

עוזר במאי:
יאשה קריגר
מנהלת הצגה:
שושי זק
מנהל במה:
ליאור סאלם
חאלד ג'אברין
תאורה:
אולג סטפנוב
אייל דרור
הגברה:
רז בליצבלאו
ביצוע תפאורה:
תיאטרונות

שחקני התיאטרון לעונות 2012-2013 (לפי סדר א-ב)

יונה אליאן-קשת
ליאור אשכנזי
אור בן-מלך
אסף בן-שמעון
פנינה ברט-צדקה
ששון גבאי
דני גבע
ליאת גורן
ענבר גל
מורדי גרשון
אילנית גרשון
מיה דגן
עובדי במה: דניאל לוי, יעודה גרוס, נביל, טאפשי, אלון כלף, מטיאס סטוליאיר
מנהל מח' תאורה: ראובן וולנר
תאורנים: שוקי אבו-חצירה, ניסים דלרייה, שמואל הס, יוני לביא, יוליוס מאירסון, פרננדו מחאיקר, זאב נבון, אולג סטפנוב, ליאור עזרא, אייל עובדיה, דולב ציגל
מנהל מח' הגברה: תמיר אלפיה
הגברה: אבישי אסור, אסף בן אבי, רז בליצבלאו, מאור בן חמו, גיורא הרמן, ליאור דלמן, סטס סוסניבקר, אורן פרי, יורי שכנוביץ, סרגיי שקורין
טל פורטוני
מנהל יצור: רמי דקל
אביזרים: יהודית בולקיאיר
מנהל מח' הלבשה: אביבה חזיז
מלבישות, רקודניות, פאניות:
טל אדמון, מיכל אלון, מיכל בן שושן, ולריה גלזמן, דנה כהן, מריאנה גרייב, טל נב, אסיה גלן, אירנה סגל, מריאנה פינקלשטיין, אולגה פרגמן, מרינה צורילוב, ליאורה רון
מיטל שלום, אורנה שפיצר
אחראי בטיחות: יעקב הכהן
קורן מרום

מנהל השידוק:
מיכה וייסמברגר

מנהלת הפקות
ותפעול:
אדווה טמקין

מנהלת כספים:
לבנת פז

במאי ומנהל
קבוצת הצעירים:
גלעד קמחי

חברי ההנהלה
הציבורית

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי

פרופ' נב אחיטוב
איל ארד

נתנאל גלעדי
רמי בן-גל
אורית וינס
שלום חבשוש
אביגדור לוי
אריה מנדל
אריאל קפון

מנהלת התיאטרון:
ציפי פינס

מנהל משאבי אנוש:
מיקי פרידמן

מחזאי בית:
הלל מיטלפונקט

דרמטורג התיאטרון:
אבישי מילשטיין

יעוץ משפטי:

עו"ד אפרת דויטש

עו"ד אורנה לוי

עו"ד עמית מנור

עו"ד נחום פיינברג

רואה חשבון:

אלי שפיר

מנהלה

מנהלת לשכת מנכ"ל: תלמה גנור
מנהלת מח' מכירות:
עירית סוחוניצקי
דוברות יחסי צבור: זיוה סידון
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהל מכירות חוץ: יוסי אלקה
מנהלת מחלקת חינוכית:
אטי לביק-גולן
מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
מחלקת מנויים:
דורית מוסבי, יהודית חוקן
מכירות בית:
סימי מאירסון, ליטל גביש
מנהל משאבי אנוש: מיקי פרידמן
עוזרת למנהל משאבי אנוש:
גנה חליף
רכות שרותי משרד:
יוקיי וייסמברגר
מנהלת חשבונות ראשית:
מרב כהן
חשבת שכר: לורה מולצ'דסקי
מח' הנהלת חשבונות:
זהר פורמן, טלי חובב
פניות הציבור: טל שני-וייסמברגר
מנהל מח' שיווק טלפוני:
קופלר סלביה, שגב תומר
מח' שיווק טלפוני:
מירה בנגרט, בתיה גמליאל,
זאבי זוהר, יפית טרייסמן,
ציפי לסינגר, רחל לסקי
מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו
מנהל שרות לקוחות:
טל ימיני, כלנית סטמק
נציגי שירות לקוחות:
מירה ביסון, רות בן-דוד,
שרה גלעם, אוהד דור,
ליאור ליבה-רנולד, שירה מאזה,
רוני מולא, יעל מטלון, אוהד דור,
אבישי מימון, מאיה סברוב
מרכזיה: דבורה אהרון, עליזה שטרן
ארכיון: שי מרקוס
אחזקת בניין ומחסן:
משה גנץ, איציק סלחג', יצחק ברון
אחראי סדרנים: אריק דור

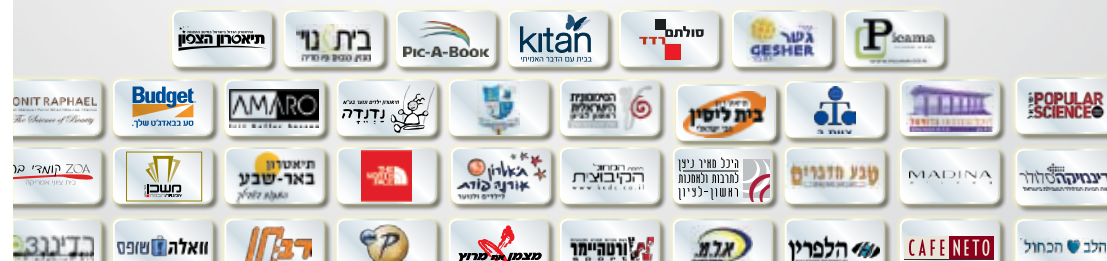


הכרטיס
של מזרחי טפחות



**ככה זה כששייכים
למועדון הלקוחות של מזרחי-טפחות**

• יותר הנחות קבועות • יותר מבצעים והטבות • יותר הטבות בנקאיו



אֶלְפִּינֹלִים
יין ואלכוהול LIQUOR STORE

**חנות
היינות
והמשקאות
המשתלמת
ביותר**

לעמית "חבר"
הנחה נוספת
של 5%
במעמד חיוב
כרטיס האשראי

מבחר גדול של:

- יינות תוצרת הארץ
- יינות עולם
- יינות בוטיק
- יינות מבעבעים ושמפניות
- מבחר משקאות אלכוהוליים
- סיגרים
- כוסות ואביזרים
- חבילות שי
- אפשרות למשלוחים לכל חלקי הארץ



אֶלְפִּינֹלִים
יין ואלכוהול LIQUOR STORE

מרכז טאגור, רחוב טאגור 32, רמת אביב. טל' 03-6436669

THE LABOUR OF LIVING

By **Hanoch Levin**

Directed by: **Roni Pinkovitch**
Set and Costumes Design: **Ruth Dar**
Music: **Yossi Ben-Nun**
Lighting Design: **Ziv Voloshin**

Cast
Sasson Gabay - **Yona Popoch**
Leora Rivlin - **Leviva Popoch**
Itzhak Heskia - **Gunkel**



On a winter night, Yona Popoch decides, out of the blue, that his marriage with Leviva just doesn't feel right anymore. He embarks on a journey to seek a different life, and perhaps a new love.

This is the opening sequence of this brilliant play penned by Israel's leading playwright. A hilarious and moving nocturnal tale about the possibility of fulfilling the dream that burns in the hearts of all of us:

To begin a new chapter in life, to start afresh - even when you're not so "fresh-faced". This is Hanoch Levin at his best: a sidesplitting performance, so funny it brings tears to the audience's eyes; a moving play that gets us in touch with the truth that is hidden deep within ourselves.



First performance: 6.7.2012
Length: 1 hour and 15 min, without intermission

THE LABOUR OF LIVING

By Hanoch Levin



BEIT LESSIN
THEATRE